

Arrest

nr. 243 892 van 10 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2020.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 11 augustus 2020 waarbij de zaak *sine die* uitgesteld wordt.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 5 november 2018.

1.2. Zij wordt op 20 november 2018 via videoconferentie en op 23 januari 2019 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') gehoord, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 11 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Merida, Venezuela. U heeft een zoon en een dochter: E. A. Z. M. (O.V. X) en Y. T. Z. M. (O.V. X), die beiden met hun partner (M. C. M. M., O.V. X en R. D. P. G., o.v. X) in België verblijven en een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. U woonde in een appartement in Merida, maar na een beroerte besliste u uw appartement te verkopen en een huis te kopen op het platteland van Merida. Dit was in mei 2013. Het werd u echter verhinderd om de aankoop officieel te maken, omdat de colectivos niet wilden dat u de woning zou betrekken. Zij wilden de woning immers voor zichzelf houden. Ook gelooft u dat ze wilden tegenwerken omdat u al van jonge leeftijd was aangesloten bij de oppositiepartij COPEI en deelnam aan acties tegen het regime (zoals betogingen op straat en burens aanspreken om te gaan stemmen. U werd door de bevoegde autoriteiten van het kastje naar de muur gestuurd, maar trok, met akkoord van de verkoper, toch in de woning. U werd er voortdurend lastiggevallen door chavistas en colectivos. Ze kwamen langs uw huis gereden, riepen naar u, achtervolgden u, trachtten u aan te rijden... U ging aangifte doen, maar aangezien de burgemeester een chavist is haalde dat niets uit. Wanneer uw zoon en uw dochter bij u verbleven, ondervonden ze gelijkaardige problemen. Uiteindelijk werd uw aankoop van de woning pas geofficialiseerd in januari 2017. Vervolgens werd u verplicht om uw woning door te verkopen, omdat u niets produceerde op het land dat u had. U regelde met de broer van uw buurvrouw dat hij uw woning zou overnemen, maar het huis is nooit van hem geworden. U kocht vervolgens in de eerste maanden van 2017 een huis in de staat Tachira. Colectivos kwamen naar uw woning om uw aanwezigheid te registreren, en het gebeurde regelmatig dat er colectivos in de wijk op straat schoten. U verbleef twee of drie maanden in deze woning tot u hem verkocht en bij uw dochter ging wonen aan de grens met Colombia. Ook verbleef u soms bij uw zoon in San Cristobal. Begin 2018 hoorde u dat uw moeder ziek was. U trok naar Merida en verbleef in de woning van uw zus – waar uw moeder ook woonde – om haar te verzorgen. Ze overleed op 27 maart 2018. U ging vervolgens bij uw zoon in San Cristobal wonen. Een maand na het overlijden van uw moeder, in april 2018, trok u naar Colombia. U kon er een verblijfsvergunning krijgen van vijf jaar omdat Sara, de dochter van uw dochter, de Colombiaanse nationaliteit heeft via haar vader. U verbleef in Rio Negro, net als uw zoon en dochter en hun partners. Omdat jullie in Colombia xenofobie ervaarden, beslisten jullie het land te verlaten. Op 31 oktober 2018 reisde u met uw zoon en schoondochter per vliegtuig via Panama en Turkije naar België. U kwam aan op 1 november 2018 en werd op de luchthaven tegengehouden omwille van een onduidelijk reismotief. U diende op 5 november 2018 uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw paspoort en identiteitskaart, documenten aangaande de aankoop, registratie en verkoop van uw woning, documenten aangaande uw werk als leerkracht, verschillende medische documenten van behandelingen in Venezuela, krantenartikelen over de economische situatie in Venezuela, een brief ter bevestiging van uw activiteiten voor COPEI, en uw medisch dossier van België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Volgens uw verklaringen kan u niet naar Venezuela terugkeren omdat het er gevaarlijk is, u er geen huis heeft, en uw inkomen niet volstaat omdat u geen 'carnet de la patria' heeft, die u niet wil aanvragen omdat het tegen uw principes is (CGVS I, p. 12).

U stelde uw leven te vrezen omdat u problemen kende met de colectivos, gewapende groeperingen die banden hebben met de overheid (CGVS II, p. 10). Zij zorgden ervoor dat u gedwongen werd uw woning te verkopen in Merida, en kwamen ook in Tachira bij uw woning met gewapende groepen in de buurt. U verklaarde dat deze problemen met de colectivos te maken hebben met uw politieke activiteiten als sympathisant van de oppositie (CGVS I, p. 6, CGVS II, p. 2-3). Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw politieke activiteiten überhaupt bestonden, en allerm minst dat ze van dien aard waren dat ze aanleiding zouden geven tot vervolging. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw politiek activisme zich beperkte tot het uiten van uw mening in het kader van zogenaamde 'cacerolazos' (protesten waarbij er op potten en pannen worden geslagen), betogingen en gesprekken met burens – activiteiten waarvan u zelf stelde dat elke Venezolaan ze heeft (CGVS I, p. 6). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een leidende rol had binnen de oppositiebeweging in Venezuela. Daarenboven staaft u uw politiek profiel slechts met een brief van COPEI, waarvan een sterk vermoeden bestaat dat het een vervalst document betreft. De inhoud van de brief (die overigens op persoonlijke gegevens na identiek is bij u, uw zoon en uw schoondochter) wordt gescheiden van de ondertekening met een lijn. Het gedeelte van de brief dat zich onder de lijn bevindt, met de gegevens van de persoon die de brief zou hebben opgesteld, diens handtekening, en het logo van de partij, is op de drie brieven exact gelijk. Het lijkt er dan ook sterk op dat deze brief met behulp van het nodige knippen en plakwerk tot stand is gekomen. Bovendien bevat de brief ook inhoudelijke fouten: er wordt gesproken over de Republiek België (República de Bélgica), terwijl België een koninkrijk is en geen republiek, en er staat 'WhatsApp' waar wellicht 'WhatsApp' zou moeten staan. Dit document kan dan ook geenszins als bewijs gelden voor uw beweerde politieke activiteiten, en het gegeven dat u een vervalst document neerlegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming ondermijnt zelfs de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U legde verder geen enkel bewijs neer in de vorm van foto's of andere documenten die uw verklaarde jarenlange oppositieactiviteiten kunnen staven.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media.

Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Gelet op uw zeer beperkte (en niet aangetoonde) politieke profiel, is het weinig waarschijnlijk dat colectivos zich zouden organiseren om jarenlang te trachten u uit uw huis in Merida weg te krijgen en fysiek aan te vallen omdat u oppositielid was, zoals u verklaarde. Er kan dan ook niet zonder meer worden gesteld dat de problemen die u kende met uw woning in Merida effectief het gevolg waren van uw politiek activisme en niet louterweg kaderden in de algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela. U stelde overigens zelf dat de colectivos deze woning op het oog hadden om er hun hoofdkwartier te vestigen (CGVS I, p. 9). Hoe dan ook wordt vastgesteld dat u inmiddels deze woning heeft verkocht, en de problemen die u kende aangaande die specifieke woning niet langer actueel zijn (CGVS II, p. 7). Na de verkoop van uw woning in Merida, kon u een woning kopen in Tachira (CGVS II, p. 7). Aangaande de problemen die u daar kende, colectivos kwamen er de straat ingereden en losten schoten, blijkt niet uit uw verklaringen dat deze incidenten persoonlijk tegen u gericht waren: er werd immers in de hele straat geschoten en alle burens sloten zich op (CGVS II, p. 8). Dit wordt ook bevestigd door uw dochter, die in deze periode bij u woonde en verklaarde dat de colectivos vaak naar de wijk kwamen omdat er veel mensen tegen het regime gekant waren (CGVS Y. T., p. 12). Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat u vanuit uw woning in Tachira terugkeerde naar Merida, waar u in de woning van uw zus verbleef om uw moeder te verzorgen en waar u geen problemen kende, en dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende de resterende tijd die u in Venezuela doorbracht (bij uw zoon en dochter) persoonlijke problemen kende (CGVS II, p. 8-9).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw betrokkenheid bij de politieke oppositie niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw politieke activiteiten.

Voorts verklaarde u dat personen zonder een Carnet de la Patria in uw land geen toegang krijgen tot bepaalde goederen en diensten (CGVS I, p. 12, CGVS II, p. 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Carnet de la Patria een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat. Uit de toegevoegde informatie, blijkt eveneens dat Venezolanen zonder Carnet de la Patria nog benzine kunnen tanken maar ze genieten niet van het subsidievoordeel dat Venezolanen met een Carnet de la Patria krijgen. U beweerde zelf geen Carnet de la Patria te hebben omdat u er geen wilde en omdat het ingaat tegen uw overtuiging. Dat u geen Carnet de la Patria zou hebben, is vooreerst een blote bewering. Maar wat er ook van zij, het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen Carnet de la Patria aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/gesubsidieerde programma's, is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie infra beoordeling artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet).

Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden geconcludeerd dat u niet heeft aangetoond dat er in uw hoofde bij terugkeer naar Venezuela sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u in 2017, hoewel u uw huis in Merida onder dwang zou hebben verkocht of afgestaan, ertoe in staat was een nieuwe woning aan te kopen (CGVS I, p. 10). Nadat u ook daar vertrok, verbleef u nog bij uw zus in Merida (u heeft zeven broers en zussen die nog in Venezuela wonen, evenals uw vader en zijn gezin), en daarna bij uw zoon – in de woning die tot op heden eigendom is van uw schoondochter (CGVS M. C. II, p. 3-4) – en bij uw dochter (CGVS II, p. 9). Er kan dan ook niet zonder meer worden gesteld dat u in Venezuela niet over het nodige ondersteunende netwerk van familieleden beschikt, waarvan een deel over eigen woningen beschikt. U verklaarde voorts dat u tot tien jaar geleden werkte als leerkracht en dat u een pensioen en een uitkering van de sociale zekerheid ontving (CGVS I, p. 4). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/ financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen slechts uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Aan de aan- en verkoop van uw woningen in Merida en Tachira wordt in deze beslissing evenmin getwijfeld.

De documenten die u dienaangaande neerlegde geven echter geen enkel uitsluitsel over de omstandigheden waarin deze transacties plaatsvonden. Uw werk als leerkracht vormt niet het onderwerp van twijfel in deze beslissing. De door u neergelegde krantenartikels verwijzen slechts naar de algemene situatie in Venezuela en kunnen de in deze beslissing beschreven vaststellingen niet wijzigen. De brief van COPEI werd hierboven reeds besproken.

Wat betreft de door u ingediende medische attesten, wordt opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Daarenboven blijkt uit deze documenten dat u zeker tot april 2018 toegang had tot in Venezuela beschikbare gezondheidszorg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet....”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij stelt vooreerst dat waar de verwerende partij stelt dat er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken omdat zij maar in ‘beperkte mate’ politiek actief was, verzoekende partij deelnam aan bijeenkomsten, campagnes en protesten, waar zij voortdurend kritiek uitte tegen de overheid en dat zij duidelijk te kennen heeft gegeven te vrezen vermoord te zullen worden in haar land in geval van terugkeer. Zij citeert vervolgens haar verklaringen zoals genoteerd in de notities persoonlijk onderhoud CGVS (p. 6, 11) en stelt dat verwerende partij dan ook erg onredelijk is te werk gegaan bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Zij stelt dat verwerende partij op geen enkel ogenblik heeft rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en in welke omstandigheden zij terecht zal komen indien zij teruggestuurd wordt en dat dit een doodvonnis betekent voor haar. Zij stelt dat zij wel degelijk een gegronde vrees heeft ten aanzien van Venezuela en in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij dat uit het UNHCR rapport blijkt dat het deelnemen aan betogingen/organiseren van protesten wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om als opposant te worden beschouwd en te worden vervolgd. Zij vervolgt haar betoog door te stellen dat *“De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige de basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij. Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd. De desastreuze politieke en humanitaire situatie in Venezuela zorgt ervoor dat verzoekende partij niet meer de nodige zorg kan krijgen”*.

Verder stelt verzoekende partij dat *“De High Commissioner for Human Rights van de VN schetst in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld van de actuele situatie in Venezuela (stuk 3): (P- 1): The report addresses in particular issues of accountability and access to justice for victims of serious human rights violations and their families. It also documents human rights violations committed by State authorities since August 2017, including the use of excessive force in non-protest related security opérations, new instances of arbitrary détentions, torture and ill-treatment, as well as violations of the rights to the highest attainable standard of health and to adeauate food. Further, the report documents human rights violations, such as alleged extrajudicial killings, arbitrary detentions, and torture and ill-treatment, committed by State authorities since 2014. Daarnaast werd door de UNHCR in mei 2019 een nieuw 'Guidance Note' uitgebracht (stuk 4)”* en citeert par. 2, 9 en 10. Zij stelt dat UNHCR *“bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst.*

Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over. Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij - minstens - niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus”.

Verzoekende partij argumenteert verder dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand is gelopen en illustreert dit door de volgende persartikelen uit het Laatste Nieuws te citeren: *“Liever oorlog dan eten: Venezuela stap dicht bij militaire escalatie door rellen over humanitaire hulp”*, 25 februari 2019 en *“Uittocht van Venezolaanse militairen en agenten blijft duren: al meer dan 300 overlopers”*, 26 februari 2019. Zij stelt dat het protest ook in april en mei verder escaleert en citeert het volgende artikel uit Het Laatste Nieuws: *“Protest in Venezuela escaleert: pantserwagen rijdt in op antiregeringsdemonstranten”*, 30 april 2019 en stelt, met verwijzing naar een artikel uit Het Laatste Nieuws dat ook meer dan 3,4 miljoen burgers de vlucht namen naar andere landen uit wanhoop. Zij stelt vervolgens dat *“verwerende partij verwijst bovendien naar haar eigen COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, doch het lijkt erop dat zij deze zelf niet goed gelezen heeft. Cf. p. 10: Op 21 mei 2019 publiceert UNHCR een guidance note on international protection considerations for Venezuelans.⁶⁸ In deze nota geeft UNHCR aan dat de veiligheidssituatie in Venezuela verslechterde in vergelijking met maart 2018, de publicatiedatum van de vorige guidance note. Ook op humanitair vlak gaat de situatie achteruit.⁷⁰ UNHCR spreekt zich uit tegen de gedwongen terugkeer van Venezolaanse staatsburgers: “In view of the current situation in Venezuela, UNHCR calls on States to ensure Venezuelan nationals, stateless persons or individuals who were habitually resident in Venezuela will not be deported, expelled, or in any other way forced to return to Venezuela in accordance with international refugee and human rights law”. De COI Focus citeert aldus het UNFICR-rapport, doch de verwerende partij meent hier geen enkele conclusie uit te moeten trekken! Dit is onbegrijpelijk”.*

Verzoekende partij besluit dat *“verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek”.*

Verzoekende partij vraagt haar de vluchtelingenstatus te verlenen; subsidiair verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen; uiterst subsidiair, de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 3 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018 (internetlink); de *“COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019 (internetlink); de *“COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”*, van juli 2019 (internetlink); *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”* van juni 2020 (internetlink) en *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.*

Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen.

De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven "indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*"

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

2.4.2. De kern van het vluchtrelaas van verzoekster kan worden samengevat als volgt. Verzoekster is gescheiden en afkomstig uit de stad Merida (deelstaat Merida). In mei 2013 kocht ze na een beroerte een huis op het platteland van Merida. Verzoekster werd het echter door de colectivos moeilijk gemaakt om de woning te betrekken. De colectivos wilden de woning voor zichzelf. Daarenboven was verzoekster al van jonge leeftijd aangesloten bij de oppositiepartij COPEI en nam ze deel aan acties tegen het regime. Nadat verzoekster uiteindelijk de woning betrok, werd ze voortdurend lastig gevallen door colectivos en chavistas.

In januari 2017 werd de aankoop van de woning uiteindelijk geofficialiseerd, maar verzoekster werd verplicht deze opnieuw te verkopen omdat ze er niets op produceerde. Begin 2017 kocht ze een huis in San Cristobal (deelstaat Tachira). De situatie was in deze regio echter niet veilig door de acties van colectivos. Verzoekster verkocht de woning na twee à drie maanden en ging bij haar dochter Y. in San Antonio (deelstaat Tachira), aan de grens met Colombia wonen. Ze verbleef ook regelmatig bij haar zoon E. in San Cristobal (deelstaat Tachira). Van januari tot maart 2018 verbleef verzoekster in de stad Merida om voor haar zieke moeder te zorgen. Nadien ging ze bij haar zoon in San Cristobal wonen. In april 2018 ging verzoekster in Rio Negro in Colombia wonen, samen met haar zoon, dochter en hun gezinnen. Ze kreeg er een verblijfsvergunning op basis van de Colombiaanse nationaliteit van haar schoondochter S.. Verzoekster verliet Colombia samen met haar gezinsleden omwille van de xenofobie ten aanzien van Venezolanen. Verzoekster vreest de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, het feit dat ze geen huis heeft en dat haar inkomen niet volstaat omdat ze geen *“Carnet de la Patria”* heeft. Ze vreest voor haar leven omdat ze problemen kende met de colectivos omwille van haar politiek activisme.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt omdat (I) de politieke activiteiten van verzoekster niet aangetoond zijn en sowieso eerder beperkt bleven, waardoor er geen aanwijzingen zijn dat zij door deze activiteiten in het vizier van de Venezolaanse overheid zou komen, (II) verzoekster niet heeft aangetoond dat de problemen in Merida het gevolg waren van haar politiek activisme, en deze woning bovendien verkocht is en de problemen die eraan gelinkt zijn niet meer actueel zijn, (III) het geweld van de colectivos in de buurt van het huis van verzoekster in Tachira niet op haar gericht was, (IV) verzoekster na haar vertrek uit het huis in Tachira geen persoonlijke problemen meer kende, (V) het feit dat verzoekster omwille van zijn bewuste keuze om geen *“Carnet de la Patria”* te hebben geen toegang zou hebben tot sociale/gesubsidieerde programma's onvoldoende ernstig is om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.4.3. Na grondig onderzoek van het administratief dossier, de door partijen bijgebrachte landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

2.4.4. Wat de politieke activiteiten van verzoekster betreft, stelt de Raad vast dat zij verklaart anti-regime bijeenkomsten, zoals cacerolazos, betogingen en blokkades in de buurt van haar appartement in de stad Merida en haar huis op het platteland in Merida te hebben bijgewoond en er soms voor voedsel en drank te hebben gezorgd (notities persoonlijk onderhoud I, p. 6). Verzoekster stelt over deze activiteiten: *“Alle Venezolanen hebben politieke activiteiten, dat zijn protestactiviteiten wanneer je je op straat begeeft wanneer het kan, want ik zit sinds anderhalf jaar in een rolstoel”* (notities persoonlijk onderhoud I, p. 6), hetgeen erop wijst dat verzoekster zichzelf geen opvallend oppositieprofiel toedicht, maar eerder acht niet actiever te zijn geweest dan de rest van de Venezolaanse bevolking. Uit haar verklaringen blijkt dat ze inderdaad als gewoon deelneemster aanwezig was bij de protestacties, en geen bijzondere leidende of organiserende rol op zich nam, en eveneens dat ze haar activiteiten sinds anderhalf jaar voor haar vertrek afbouwde omwille van haar gezondheidsproblemen, hetgeen verzoekster in de interviews op het CGVS bevestigde (notities persoonlijk onderhoud I, p. 6; notities persoonlijk onderhoud II, p. 3).

Verzoekster verklaart eveneens lid te zijn van de oppositiepartij COPEI en legt hiervan een kopie van een attest neer. De Raad stelt echter vast dat verzoekster incoherente verklaringen aflegt over haar affiniteit met COPEI. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde ze niet actief te zijn geweest in een politieke partij in Venezuela, omdat ze vervolging vreesde: *“nee wij durfden zelfs niet tegen de regering beginnen, want dan zouden zij ons zoeken”* (vragenlijst CGVS, punt 3), en ook tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS hield verzoekster vol politiek actief te zijn geweest, maar zonder registratie, omdat er dan minder achtervolging is. Verzoekster vermeldde haar activisme voor COPEI toen ook helemaal niet wanneer er gevraagd werd of ze actief was in een vereniging of organisatie in haar land (notities persoonlijk onderhoud I, p. 6). Pas bij het tweede persoonlijk onderhoud vermeldt verzoekster COPEI voor het eerst en stelt ze toen ze jong was geregistreerd te zijn geweest als lid, maar de lidkaart in Venezuela te hebben achtergelaten (notities persoonlijk onderhoud II, p. 4). De Raad stelt vast dat op basis van haar incoherente verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde activisme bij COPEI. Aangaande het door verzoekster neergelegde attest van COPEI stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“Daarenboven staaft u uw politiek profiel slechts met een brief van COPEI, waarvan een sterk vermoeden bestaat dat het een vervalst document betreft. De inhoud van de brief (die overigens op persoonlijke gegevens na identiek is bij u, uw zoon en uw schoondochter) wordt gescheiden van de ondertekening met een lijn.*

Het gedeelte van de brief dat zich onder de lijn bevindt, met de gegevens van de persoon die de brief zou hebben opgesteld, diens handtekening, en het logo van de partij, is op de drie brieven exact gelijk. Het lijkt er dan ook sterk op dat deze brief met behulp van het nodige knip-en plakwerk tot stand is gekomen. Bovendien bevat de brief ook inhoudelijke fouten: er wordt gesproken over de Republiek België (*República de Bélgica*), terwijl België een koninkrijk is en geen republiek, en er staat 'WhatsApp' waar wellicht 'WhatsApp' zou moeten staan.

Dit document kan dan ook geenszins als bewijs gelden voor uw beweerde politieke activiteiten, en het gegeven dat u een vervalst document neerlegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming ondermijnt zelfs de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U legde verder geen enkel bewijs neer in de vorm van foto's of andere documenten die uw verklaarde jarenlange oppositieactiviteiten kunnen staven." Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen elementen aan die bovenstaande motieven met betrekking tot de bewijswaarde van het attest in een ander daglicht kunnen stellen, en legt verder geen enkel ander document neer dat haar politiek activisme zou kunnen staven.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het politiek activisme van verzoekster zeer beperkt bleef, ze deze reeds voor haar vertrek uit Venezuela afbouwde, en dat ze haar band met de oppositiepartij COPEI niet aannemelijk maakt. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken, noch toont zij aan dat zij omwille van haar beperkte politieke activiteiten in het verleden de aandacht zou trekken van de Venezolaanse autoriteiten.

In dit verband wijst de Raad er op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *"Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 *"targeted executions"* plaatsvonden *"based on the profile of the victims"*, zijnde *"young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media"* (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (*"Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela"* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. In 2019 zouden GNB (*Guardia nacional bolivariana*), de PNB (*Policía nacional bolivariana*), de FAES (*La Fuerza de acciones especiales*) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. Uit de landeninformatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verwerende partij blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39), maar niet dat er sprake is van systematische vervolging van personen louter omwille van hun deelname aan protesten of

demonstraties. Uit de “COI Focus Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven.

Evenwel werd een oppositiemars in Barquisimeto in februari 2020 in aanwezigheid van oppositieleider Guaido aangevallen door collectivos en werd ook een demonstratie in maart 2020 in Caracas met traangas bestookt, waarna drie parlementsleden van de oppositie werden gearresteerd (*idem*, p. 9).

Waar verzoekende partij verwijst naar het UNHCR rapport en stelt dat uit dit rapport blijkt dat het deelnemen aan betogingen en organiseren van protesten wel degelijk volstaat voor het Venezolaans regime om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen, stelt de Raad vast dat de UNHCR “Guidance Notes” hierover geen informatie bevatten en dat de door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie deze stelling in elk geval niet bevestigt, nu deze enkel bericht over confrontaties tussen de overheid en demonstranten in 2019 maar verder niet toelaat te besluiten dat verzoekster louter omwille van haar deelname aan protestacties in het verleden vervolging door de Venezolaanse autoriteiten zou riskeren.

De Raad kan op basis van de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredderde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeksters’ politieke activiteiten zich beperkten tot deelname aan protestacties en blokkades, dat zij haar betrokkenheid bij COPEI niet aannemelijk maakt en dat zij haar politieke activiteiten afbouwde voor haar vertrek uit Venezuela, zodat zij niet aannemelijk maakt hierom persoonlijk gevisieerd te zijn geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster slaagt hier ook niet in door de loutere verwijzing naar de door haar geciteerde rapporten zonder dit te betrekken op de individuele omstandigheden van verzoekster.

De Raad besluit dat, verzoekster niet aannemelijk maakt omwille van haar zeer beperkte politieke activiteiten in het verleden in het vizier te zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela hierom gevisieerd zal worden.

2.4.5. Aangaande de problemen van verzoekster in verband met het verzet van colectivos tegen de aankoop van haar woning in Merida, stelt de Raad vooreerst vast dat blijkt uit de verklaringen van verzoekster en haar gezinsleden dat de problemen in verband met het huis weinig geloofwaardig zijn. Verzoekster en haar gezinsleden leggen namelijk geen coherente verklaringen af over deze problemen. Verzoekster verklaarde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de colectivos haar reeds kwamen lastig vallen op de dag dat ze introk in het huis (notities persoonlijk onderhoud I, p. 9); terwijl ze tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zei dat de problemen pas begonnen nadat ze deelnam aan een *cacerolazo* aan het nieuwe huis (notities persoonlijk onderhoud II, p. 4). Verder stelt de Raad vast dat de zoon van verzoekster pas tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf de acties van colectivos ten aanzien van zijn moeder aanhaalde, terwijl hij wel in de weekends bij haar in het huis verbleef en volgens verzoekster haar zou hebben beschermd tegen de colectivos (notities persoonlijk onderhoud II, p. 6). Voor zover geloof kan gehecht worden aan de problemen met de colectivos, blijkt uit de verklaringen van verzoekster in elk geval dat het eerder om pesterijen ging, waarbij de colectivos verzoekster uitscholden en rakelings langs haar reden (notities persoonlijk onderhoud II, p. 6). Dat de acties van de colectivos niet dermate ernstig waren dat zij als daden van vervolging dienen te worden beschouwd, blijkt ook uit het feit dat de dochter van verzoekster, Y., in 2016 met haar pasgeboren dochter bij verzoekster in het huis in Merida kwam wonen, hoewel Y. in 2014 ook al in de woning had verbleven en er de problemen met de colectivos al had waargenomen (notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 10-11, notities persoonlijk onderhoud I, p. 9). De verklaring van de dochter van verzoekster dat zij bij haar moeder in Merida moest gaan wonen omdat ze geen woonplaats had in San Cristobal wegens het feit dat haar broer nog niet getrouwd was (notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij er toch voor koos om terug te keren naar Merida. Dat de dochter van verzoekster met een jong kind opnieuw in de woning in Merida kwam wonen, wijst erop dat het gezin geen ernstige vrees koesterde ten aanzien van de colectivos. Dat de beweerde problemen zouden voortvloeien uit de politieke activiteiten van de moeder van verzoekster kan bovendien geenszins als aangetoond worden beschouwd, daar deze politieke activiteiten bescheiden waren en de moeder van verzoekster bovendien zelf verklaart dat veel landbouwers in het dorp dezelfde problemen hadden.

Hoewel zij stelt dat enkel zij onteigend werd, kan de Raad er niet aan voorbij gaan dat ze tot vier keer toe herhaalde dat ze niet de enige was van wie men probeerde eigendommen af te nemen en dat er hier bezorgdheid over was in de gemeenschap (notities persoonlijk onderhoud moeder II, p. 5). Hoe dan ook stelt de Raad vast dat het huis in Merida niet meer in het bezit is van verzoeksters moeder sinds 2017, en zij verder geen problemen aanhaalt die ze nadien nog zou hebben gekend in verband met deze woning, zodat hieruit geen actuele vrees voor vervolging kan blijken.

2.4.6. Betreffende de problemen van verzoekster in haar woning in San Cristobal, stelt de Raad vast dat het geweld van colectivos, die de straat op en neer reden en in de lucht schoten, niet persoonlijk op verzoekster gericht was, maar voortvloeide uit de algemene veiligheidssituatie. Dit wordt ook bevestigd door de verklaringen van haar dochter Y., die ook in de woning in San Cristobal heeft verbleven, dat de activiteiten van de colectivos tegen iedereen gericht waren, *“die daar woonde en tegenstander was”*, dat het een woelige periode was in de stad en dat er in de sector veel tegenstanders van de regering waren (notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 12).

In verband met het huis dat zij bezat in San Cristobal kan bovendien evenzeer gesteld dat dit huis door verzoekster, reeds enkele maanden na de aankoop, werd verkocht in 2017, en ze geen problemen aanhaalt die ze nadien nog zou hebben gekend in verband met deze woning.

2.4.7. Aangaande het feit dat verzoekster geen toegang tot bepaalde goederen en diensten vreest te krijgen omdat ze geen “Carnet de la Patria” heeft aangevraagd, vermeldt de bestreden beslissing: *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Carnet de la Patria een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma’s van de staat. Uit de toegevoegde informatie, blijkt eveneens dat Venezolanen zonder Carnet de la Patria nog benzine kunnen tanken maar ze genieten niet van het subsidievoordeel dat Venezolanen met een Carnet de la Patria krijgen. U beweerde zelf geen Carnet de la Patria te hebben omdat u er geen wilde en omdat het ingaat tegen uw overtuiging. Dat u geen Carnet de la Patria zou hebben, is vooreerst een blote bewering. Maar wat er ook van zij, het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen Carnet de la Patria aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/gesubsidieerde programma’s, is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”* De Raad stelt vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt die deze vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen en dat het verzoekschrift deze motieven in de bestreden beslissing ongemoeid laat. De Raad neemt deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, over.

2.4.8. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling van de Raad niet ombuigen. Het attest van COPEI werd *supra* besproken. De bestreden beslissing stelt over de andere documenten op goede gronden het volgende: *“Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen slechts uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Aan de aan-en verkoop van uw woningen in Merida en Tachira wordt in deze beslissing evenmin getwijfeld. De documenten die u dienaangaande neerlegde geven echter geen enkel uitsluitel over de omstandigheden waarin deze transacties plaatsvonden. Uw werk als leerkracht vormt niet het onderwerp van twijfel in deze beslissing. De door u neergelegde krantenartikels verwijzen slechts naar de algemene situatie in Venezuela en kunnen de in deze beslissing beschreven vaststellingen niet wijzigen.”* De Raad stelt vast dat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet betwist worden in het verzoekschrift en maakt deze motieven tot de zijne.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. *Ernstige schade bestaat uit:*

- a) *doodstraf of executie; of,*
- b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch.

Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 130).

Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren te voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest.

2.5.2.4. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster in Venezuela het grootste deel van haar leven in Merida verbleef maar voor haar vertrek ook in deelstaat Táchira verbleef: achtereenvolgens in haar eigen woning in San Cristobal, vervolgens afwisselend bij haar zoon in San Cristobal en haar dochter in San Antonio, dan enkele maanden bij haar zus in de deelstaat Merida om voor haar zieke moeder te zorgen, en tenslotte weer bij haar zoon in San Cristobal.

Uit de landeninformatie blijkt dat in de deelstaten aan de grens met Colombia, Zulia, Táchira en Apure, irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerilla's en paramilitaire groeperingen opereren en dat deze deelstaten geconfronteerd worden met een hogere graad van crimineel geweld dan andere delen van Venezuela. Meer algemeen is de Venezolaanse Staat zo goed als afwezig in de grensregio en zijn de gewapende groeperingen de belangrijkste aanbieders van (illegaal) werk. In de deelstaat Táchira, steeg het aantal moorden in 2019 tot 46 per 100.000 inwoners, werden 90% van de geregistreerde misdaden met vuurwapens gepleegd en waren de belangrijkste daders diverse gewapende groeperingen, zoals de ELN, de FARC, Los Urabebños, Los Rastrojos, Las Aguilas Negras en het FPLN. Daarnaast is er een toenemende aanwezigheid van colectivos in de deelstaat Táchira. Uit de landeninformatie, blijkt dat het geweld in deze deelstaat voornamelijk Venezolaanse migranten op weg naar Colombia raakt daar de verschillende criminele en gewapende groeperingen gebruik maken van de aanwezigheid van deze migranten en vluchtelingen om hen te rekruteren of af te persen dan wel hen te gebruiken voor gedwongen arbeid, seksuele uitbuiting of mensenhandel. Vooral vrouwen en kinderen die zich reeds in een kwetsbare positie bevinden, zoals vrouwelijke migranten, vrouwen uit rurale gebieden of vrouwen in armoede, kunnen vatbaar zijn voor deze illegale praktijken. Ontvoeringen met het oog op mensenhandel komen veelvuldig voor. Ook verdwijningen en moorden doen zich voor. Ook de lokale bevolking wordt aan crimineel geweld blootgesteld, zoals afpersing of erger. Verder zijn er regelmatige confrontaties tussen deze gewapende groeperingen onderling in de strijd voor controle van de grensovergangen die worden gebruikt voor smokkel en drugshandel (COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 15 mei 2020, p. 26, 28-29). Hieruit blijkt dat de situatie in Táchira problematisch en ernstig is.

Evenwel is het crimineel geweld in de deelstaat Táchira voornamelijk doelgericht. Slachtoffers van crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel, zoals geld, macht, wraak, enz. De loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Venezuela volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Dit vereist een individuele beoordeling in het licht van de veiligheidssituatie in Táchira,. Het is aan de verzoekster om het reëel risico op ernstige schade omwille van het crimineel geweld in Táchira aan te tonen en te concretiseren.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen elementen worden aangebracht waaruit kan blijken dat verzoekster in het verleden zou gevisieerd zijn door het crimineel geweld of door de paramilitaire groeperingen in Táchira. Verder worden ook geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat zij een specifieke kwetsbaarheid heeft waardoor zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het crimineel geweld in Táchira. Ook wordt niet aangetoond dat zij tot een specifieke groep behoort die systematisch aan onmenselijke of vernederende behandeling wordt onderworpen in Táchira. Gelet op de individuele omstandigheden van verzoekster, die in Tachira steeds kon verblijven bij haar kinderen, zijn er geen concrete indicaties dat zij in de deelstaat Táchira, een verhoogd risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandeling door criminele bendes of gewapende groeperingen.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar een aantal persartikelen van 2019 waarin wordt bericht over het geweld in Venezuela in het algemeen volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen in hoofde van verzoekster.

2.5.2.5. Wat verzoeksters medische problemen betreft en voor zover zij in het verzoekschrift wijst op de falende gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad er op dat in het arrest *M'bodj t. Belgische Staat* het Hof heeft gesteld dat artikel 15 b van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, niet noodzakelijkerwijze alle situaties dekt die onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen zoals uitgelegd door het EHRM.

Het Hof oordeelde dat de opsomming in artikel 6 van actoren van vervolging in de Kwalificatierichtlijn *“de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst”* (punt 35) en dat overweging 26 van de richtlijn preciseert *“dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen”* (punt 36). Het Hof wijst er verder op dat het feit dat *“artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd”* (punt 40). Het Hof besluit hieruit dat artikel 15 b van de Kwalificatierichtlijn zo moeten worden uitgelegd dat *“de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd”*. HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13).

Verder wijst de Raad er op dat uit de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat deze status enkel kan worden toegekend aan *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, (...)”*. Hieruit volgt dat het reëel risico op ernstige schade ten gevolge van het gebrek aan medische verzorging in het land van herkomst als dusdanig, zonder dat deze verzorging aan de verzoekster om internationale bescherming opzettelijk wordt geweigerd, niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en derhalve geen aanleiding kan geven tot het toekennen van internationale bescherming. Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde medische attesten stelt bestreden beslissing op goede gronden het volgende : *“Wat betreft de door u ingediende medische attesten, wordt opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”*

De loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoekende partij door de desastreuze politieke en humanitaire situatie niet de nodige zorg zal krijgen volstaat niet om te besluiten dat de medische problemen tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade leiden. Verzoekster toont niet aan dat zij opzettelijk medische zorg zal ontczegd worden door de Venezolaanse overheid.

2.5.2.6. Verzoekster poogt ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door te wijzen op de schrijnende en mensonterende situatie in Venezuela en dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien en verwijst daarbij naar een rapport van de High Commissioner for Human Rights van juni 2018 en de UNHCR Guidance note van mei 2019.

De Raad herinnert er evenwel aan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

Zoals reeds aangehaald, heeft het Hof van Justitie in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM ((HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoekster in haar land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Voor zover verzoekster verklaart dat zij geen carnet de la patria heeft en dit tegen haar principes is, werd hierboven al vastgesteld door de Raad dat dit een loutere bewering is en stelt de Raad vast dat ook niet blijkt uit het administratief dossier dat zij zonder deze kaart niet in staat was om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien en dat zij bij voor haar vertrek uit Venezuela bij haar familieleden verbleef in Tachira en Merida. In het verzoekschrift wordt niet aangetoond dat zij op intentionele wijze de toegang zou worden ontzegd tot basisvoorzieningen als gevolg van het handelen of nalatigheid van overheids- of niet-overheidsactoren in Venezuela en daardoor zou onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien.

2.5.2.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Het Hof oordeelde dat *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”* (HvJ, C-285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een

gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de “COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020” blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolívar.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulía, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla’s en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten (COI Focus 2020, p. 26-34).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict kan slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet voldaan zijn. Er moet vervolgens nagegaan worden of er bij het gewapend conflict in Tachira willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de COI Focus blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulía, Apure en Amazonas in 2019 samen 1.850 gewelddadige overlijdens, 104 verdwijningen en ontvoeringen, en 484 gewapende confrontaties plaats vonden (COI Focus, p. 20). De cijfers maken evenwel geen onderscheid tussen slachtoffers bij strijdende partijen en burgers, maar er kan niet ontkend worden dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Táchira. Ook in de strijd om de controle over de trochas op de grens met Colombia vallen slachtoffers. Volgens onderzoek van Fundaredes kwamen op deze trochas in 2019, 32 Venezolanen om het leven, waarvan 24 mannen, 2 vrouwen, en 4 minderjarigen (COI Focus, p. 26). De gewapende confrontaties leiden tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira, niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebreke aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.6. De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de “Guidance Note” van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoekster verwijst, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst.

De Raad benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoekster dit niet aan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.7. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET